

Caminant per l'Alt Empordà Portbou – Roses (GR92 etapes 1, 2 i 3)

Dates: 9, 10, 11 i 12 d'octubre de 2010

Participants (10): Dani Ros, Amelia Salvat, Toni López, Aleix López, Pilar Hidalgo, Encarna Hidalgo, Joan Gassol, Joan Sentís, Maria Alías i Joan Marquès.

Temps emprat total: 22 hores i 14 minuts Recorregut total: 54,1 quilòmetres

De Portbou a Llançà ens acompanyà plugim, boira i vent que va parar cap el vespre al arribar a l'alberg. De Llançà a Port de la Selva el mar ja estava animadet i el plugim també va fer acte de presència a estonetes, però quan varem sortir del Port de la Selva i ja arribant als 300 metres d'alçada, un cop varem fer un mos per recuperar forces sota un gran pi, la boira ho va tapar casi tot i seguidament una gran pluja ens va acompanyar fins Cadaqués on el mar sovintejava per damunt del passeig del moll. Per últim, de Cadaqués a Roses, el dia hi va haver de tot, vent, encara que molt mes fluixet que el dia anterior; plugim durant només mig camí, i sol, que ens va acompanyar l'altre meitat de camí. Total, una sortida d'allò més variada respecte al temps i força entretinguda com ja veureu més avall a la crònica del viatge.

Dia 9 Portbou – Llançà Hores: 4,38 Km: 10,1

Entre les 6,30 i les 10,45 uns varen fer el viatge en vehicles particulars, i els altres amb tren, menys mal que varem agafar aquest, doncs més tard ens assabentaríem de que el tren que venia al darrera nostre va descarrilar. No va esser fins sortir de l'estació de Portbou per trobar a la resta de companys, que ens adonarem de que ploviscava, i anant fent xirim, xirim va durar tot el dia. Traiem paraigües, capelines, impermeable per les motxilles, i foto de grup al inici de la caminada. Un sender amb forta pujada ens fa arribar al Coll del Frare (203 m) mentre la estació de Portbou desapareix gradualment sota la boira. Ebufegant i humits creuem la carretera i després de passar per un antic polvorí excavat a la roca, iniciem la baixada cap a la Badia de Colera. Ara si ara no, pel mig de la boira s'entreveu el mar i les edificacions. En arribar a Colera (10 m), el plugim fa una treva i nosaltres ja prou afamats cerquem un lloc per fer un mos i unes cerveses. Colera és un bonic poblet encaixonat entre

muntanyes, el que vol dir que per sortir-ne hem de pujar fort. Creuem la riera de Molinàs i amunt fins el Coll de Sant Antoni (75 m); aquest cop si que tenim una bona panoràmica de la Platja del Garbet i del Cap Ras, el que ja costa de veure es el Cap de Creus, la boira un altre cop.

L'ampla riera de Garbet ens fa passar per sota els ponts de la carretera i del ferrocarril anant a parar a la platja, on s'enfilarem per un corriol per anar per dalt dels penya-segats, aquesta és una maniobra força normal en tot el trajecte del Camí de Ronda, doncs les muntanyes arriben fins el mar produint gran quantitat de penya-segats que nosaltres tindrem d'anar superant. Successives cales i platges com la de les Assutzenes, Canyelles, Cap Ras, Grifeu Santa Creu i Argilera, on s'hi varen edificar bunkers per tal de intentar rebutjar qualsevol possible atac durant la segona guerra mundial, ens duen a les portes de Llançà on entrem al seu Port per un bonic passeig marítim espetegat per les ones que ja noten l'embat del proper llevat. Els carrers mullats ens donen la benvinguda. L'alberg es just a tocar de la estació; a la gespa han crescut uns bolets no identificats, el guarda del establiment ens pregunta sense insistir si els coneixem. Jo penso que se'ls vol cruspir doncs fan un goig... La nit passa ràpida i silenciosa. Un sol tren a les 11 i un altre a les 7, a lo millor es que he dormit molt profund; al matí ens assabentem de que no ni han hagut gaires per lo del descarrilament. Millor, penso.

Dia 10 Llançà – Cadaqués Hores: 8,12 Km: 20,5

Ens avisa el guarda del alberg que la mala noticia del dia, llevantada de força 6-7 amb vents de 70-80 km/h per a les dues de la tarda, ha empitjorat, doncs està prevista per a les 12 del migdia. Que bé!!!. Fent una drecera passem de llarg la platja de la Farella i agafem el camí de ronda a tocar de la Platja del Llop, on les crescudes onades ens volen banyar els peus, corrent la travessem. Aviat fem cap a un bonic passeig amb fanals de plaques solars que ens duen fins el Far de Sarenella des d'on albirem les casetes del Port de la Selva. Anem ràpids per si podem estalviar-nos una mica de pluja de la llevantada que ja treu el nas per l'horitzó damunt del mar. Les ones cada cop són més espectaculars. Encara que la boira mig ens ho tapa la panoràmica del Port de la Selva arrenjerat arran de mar se'ns apropa pas a pas, passem pel damunt de unes cingleres a prop de uns bunkers i baixem a la platja del Port de la Vall. De sobte fem cap a la carretera que entra al poble tot travessant la Riera de Romanyac.

Un pal ens assenyala la direcció al cementiri per carretera; el camí paral·lel a ella ha desaparegut sota les obres de una glorieta i no hi ha més remei que seguir pel voral de la carretera fins el trencall que amb forta pujada i entre parets de pedra seca tot esbufegant i trepitjant bolets fem cap a un dels punts més alts de tot el trajecte on en una coma i sota un bonic pi a la vora de una cabana de pedra seca ens aturem a menjar alguna cosa, apareix la boira i amb ella una batuda de caçadors, sentim algun tret que ens dóna algun ensurt; la boira ara més espessa ens amaga tota possibilitat d'admirar la panoràmica. La forta pluja torna a aparèixer, de nou exposem el ventall de colors que ofereixen els nostres impermeables, capelines, i paraigües per intentar no quedar xops del tot. Passem pel punt més alt del recorregut (310 m), mentre trepitgem el rierol en que s'ha convertit l'ample camí, és a la vora del Mas dels Bufadors que està en obres. El torrent del Puig dels Bufadors, que ara porta força aigua, és salvat mercès a un antic i encertat pont de pedra seca, material que per la zona es feia servir sovint, doncs podem apreciar parets, feixes i cabanes d'aquesta factura. Ens apropem a la carena, la creuem i iniciem la baixada cap a Cadaqués sense deixar de trepitjar aigua, ja que el camí en aquesta ocasió ja és un rec on la direcció de l'aigua sols depèn de cap on sigui el pendent, així que un cop ve de cara, i un altre cop de c.. per l'esquena.

Ja amb l'aigua sortint-nos pel damunt la llengüeta de la bota com si es tractés de una balena esbufegant pel Mar del Nord, baixem les escaletes d'accés a la carretera d'entrada al poble. L'aigua de la pluja la envaeix, sembla una riera ja que d'ample a ample baixa tota plena; l'hem de creuar, els cotxes circulen poc a poc i creem un petit caos circulatori doncs a nosaltres tampoc ens fa cap gracieta la frescor de l'aigua de la pluja encara que fins i tot en tenim... les

butxaques plenes, per no dir un altra cosa. A l'entrada a l'hotel ens reben amb gran eufòria, doncs de seguida que ens veuen ens surten a rebre carregats amb una estora, una estora de papers de diari perquè no deixem les petjades al terra, bé petjades, els que es diu petjades... millor tolls d'aigua. Fora botes, fora mitjons. Perdó, no tindran per casualitat un assecador elèctric de mà?. Que bé la dutxa amb aigua calenta... uf, i ara a menjar alguna cosa pel poble. Encara plou. Es que això no s'acabarà mai?.

Dia 11 Cadaqués – Roses   Hores: 9,24   Km: 23,5

L'etapa d'avui és la més llarga, i també la que més desnivell acumulat té degut a les constants pujades i baixades a les cales i platges del recorregut, però tot i que hem intentat de iniciar-la a bona hora, ens posem en marxa a les 9 del matí després de passar per un supermercat a fer quatre compres necessàries per dur a bon terme aquesta jornada. Passem vora el port i veiem que la riera de Cadaqués, utilitzada com a carrer del poble, està inundada degut a les aigües de la pluja per una banda i a la del enfurismat mar que entra riera amunt. Poc a poc i amb compte doncs les ones puguen per damunt de l'escullera, voregem el port fins la platja del Llaner Petit, lloc on deixem la zona marítima per enfilar-nos cap a llocs més alts per una pista; la pluja torna a aparèixer encara que no tan violenta com la del dia anterior; deixem la pista per un antic camí entre parets de pedra seca que la travessa forces vegades, hem d'anar amb compte doncs hi ha moltes llísseres que mullades són relliscoses i ens fan patinar mes d'un cop. Cal donar un cop d'ull al camí recorregut, doncs la panoràmica de Cadaqués es majestuosa.

Per fi acaba la forta pujada i anem sempre per pista que ara planeja; deixem el trencall a l'ermita de Sant Sebastià i el Mas del Baltre en obres. En menys de mitja hora podem albirar la Badia de Roses, i poc després arribem al Pla de la Figura (230 m), és el punt mes alt d'aquesta jornada. La pista es bifurca, en aquest punt la descripció ens pot fer alguna marrada, doncs ens fa agafar una pista vorejant una porta de ferro, en quant que el GR92 va per un camí més alt i més a l'esquerra. Hi ha un pal que encara et confon més doncs ens diu que és el GR 11. En fi, un lloc una mica perdedor; crec que el millor es seguir les marques del GR i passar de la descripció. Baixem en direcció a la Cala Jóncols, el camí surt a la pista a prop de dues edificacions, seguim avall i SORPRESA!!!, la pista es transforma en un rierol, fora botes, pantalons arremangats i a creuar-lo, sort que ja no plou, però encara ens espera una altre sorpresa, la violència del mar és tal que les ones i l'aigua han inundat totalment la platja, la pista i les finques que ho voregen, tot i així intentem creuar, però

quan l'aigua ens arriba als genolls girem cua. Només hi ha una forma de passar a l'altre costat de la cala i es camp a través pel mig de les finques, i així ho fem. Minuts després retrobem el GR que puja de la cala inundada.

El camí planeja i aviat fem cap al Coll de Canadell (65 m), al davant la imponent silueta del Cap de Norfeu, en aquest punt hi ha una cruïlla de pistes i de senders, anem uns metres per la pista de l'esquerra fins que un sender ens desvia cap a la dreta, deixem unes bifurcacions per anar girant cap a la dreta en forta baixada que sembla fer cap al mar, el trajecte és impressionant doncs tens la sensació d'estar trepitjant núvols, sembla que el camí estigui aguantat a l'aire, sota nostre impressionants cingleres ens separen uns metres del mar al qual anem apropant-nos a cada pas que donem. A Cala Pelosa un panell informatiu ens diu que hi va haver un camp de presoners nacionals, al seu lloc ara hi ha un bar. En record d'aquest fet hi han deixat la garita de vigilància del camp. El Camí de ronda voreja els penya-segats per un estret passadís que queda entre el mur de les finques i la cinglera, alguns pendents cimentats ens fan anar més poc a poc pel perill de relliscar i així fem cap a la famosa Cala Montjoi, de nou topem amb les enfurismades aigües del mar i les de la pluja que baixen de la riera per la dreta. Novament fora botes, arremangats i... aquest cop podem creuar; els més agosarats ho poden fer mitjançant unes passeres per a jugadors de bàsquet, doncs estan una mica massa separades per ser fetes servir pel català de alçada mitjana. Surt el sol, tímid, però ja treu el nas, seguim pujant i baixant i baixant i pujant i així creuem Cala Calís, els penya-segats entre la Cala Rustella i el Cap Blanc, la Cala Murtra, el Cap Falcó on hi ha restes de instal·lacions militars, finalment fem cap a la Punta Falconera (40 m) que marca la entrada, per dir-ho d'alguna forma, al golf de Roses.

Seguim el camí de ronda i per sobre nostre veiem uns quants bunkers de enormes dimensions que podien estar preparats per a canons de costa. Passem per una urbanització i baixem a una platja de fina sorra on també creuem una riera amb aigua, al final de la platja pugem per unes escales cap un tram del camí de ronda arranjat amb molt poc gust, doncs ciment i baranes de tub d'acer inoxidable circulen pel damunt de les pedregoses platges i de les cingleres d'aquesta part del golf. El far de Roses dóna pas a la Platja dels Palangrers que deixem a la nostra esquerra per anar per la vorera de la carretera i entrar al Port de pescadors on també veiem els desperfectes del fort onatge, aparells de pesca sota l'aigua, magatzems inundats i gent ociosa sense saber que fer ja que es creu que el temporal encara no ha acabat, per l'horitzó enfront nostre tornen els negres núvols que amenacen amb una nova tempesta. Sort que l'hotel és a prop i el bar al costat; cerveseta, olivetes i patatetes, dutxa, ens posem de "bonito" i cap el restaurant del costat a sopar que el tenim ben merescut. Mentre soc damunt del llit intentant que me vingui la son, penso en tot el que hem passat, i ja faig plans per la propera sortida, potser Foix, potser Airosa, potser Madriu ... m'adormo.

Joan Marquès

